

**SEBASTIAN
FITZEK**

A close-up photograph of a person's eye, looking downwards. The eye is covered with a white contact lens. The surrounding skin is fair and has some fine hairs visible. The lighting is soft and even.

Zberateľ očí

Psychotriler

EDÍCIA
MIMO ZÁKONA

**SEBASTIAN
FITZEK**

Zberateľ očí

TATRAN

Z nemeckého originálu Sebastian Fitzek: Der Augensammler,
ktorý vyšiel vo vydavateľstve Verlagsgruppe Droemer
Knaur GmbH & Co. KG, Mníchov 2010,
preložila Zuzana Kováčiková.
Vyšlo vo Vydavateľstve TATRAN, Bratislava 2023 ako 5386. publikácia
a 41. zväzok edície Mimo zákona.
Vydanie I.
Prebal a väzbu navrhol Peter Zentko.
Zodpovedná redaktorka Eva Melichárková
Jazykovi redaktori David Grich, Zuzana Šulajová
Technický redaktor Peter Zentko
Sadzba AldoDesign, Bratislava
Vytlačil FINIDR, s.r.o., Český Těšín.

www.slovtatran.sk

:: knihy pre **hodnotnejší** život

All rights reserved.

This book has been negotiated through AVA international GmbH,
Germany (www.avainternational-de).

Copyright © 2010 by Verlagsgruppe Droemer Knaur GmbH & Co. KG,
Munich, Germany
Translation © Zuzana Kováčiková 2023
Slovak edition © Vydavateľstvo TATRAN 2023

ISBN 978-80-222-1290-8

*Na pamiatku Rüdigerera Kreklaua
Svet menia vizionári,
nie pedanti.*

Hra je experimentovanie s náhodou.

Novalis

It's the end where I begin.

The Script

Epilóg

Alexander Zorbach (ja)

Niektoré príbehy sú ako smrtiace špirály, ktoré sa hrdzavými hákmi zarývajú stále hlbšie a hlbšie do vedomia toho, kto ich počúva. Nazývam ich *perpetuum morbile*. Príbehy, ktoré sa nikdy nezačali a nikdy sa neskončia, pretože sú o večnom umieraní.

Niekedy ich rozpráva krutý človek, popása sa na vydesenom pohľade svojho poslucháča a na nočných morách, ktoré ho zaiste potrápia – v noci, keď bude ležať sám v posteli a cíviť do stropu, lebo nebude môcť spať.

Takéto *perpetuum morbile* občas objavíme medzi dvomi knižnými doskami. Môžeme pred ním uniknúť tak, že knihu zabuchneme. Rád by som vám už teraz dal jednu radu: Nečítajte ďalej!

Neviem, ako ste sa dostali k týmto riadkom. Viem iba, že nie sú určené pre vás. Tento protokol hrôzy by sa nemal dostať do rúk nikomu. Ani vášmu najväčšiemu nepriateľovi.

Verte mi, hovorím z vlastnej skúsenosti. Nemohol som zatvoriť oči ani odložiť knihu. Príbeh muža, ktorému sa z očí rinú slzy ako kvapky krvi – príbeh muža, čo si tisne k telu skrútený uzlík ľudského mäsa, ktorý ešte pred chvíľou dýchal, miloval a žil – to nie je film ani legenda či kniha.

Je to môj osud.

Môj život.

Pretože muž, ktorý na vrchole utrpenia zistil, že umieranie sa ešte len začalo – ten muž som ja.

Posledná kapitola. Koniec.

*„Spi dieťaťko, spi,
zavri očičky...“*

„Povedzte jej, aby s tým prestala,“ zareval mi veliteľ zásahu do pravého ucha.

*„Pán Boh bude s tebou spati,
anjeličky kolembati...“*

„Nech okamžite prestane spievať tú otrasnú pesničku.“

„Dobre, dobre. Je mi to jasné. Viem, čo mám robiť,“ odpovedal som do malého mikrofónu, ktorý mi pred niekoľkými minútami pripol na košelu technik z mobilnej zásahovej jednotky, aby som bol v spojení s veliteľom zásahu. „Ak na mňa budete takto revať, vytrhnem si ten prekliaty gombík z ucha, rozumeli ste?“

Približoval som sa k stredu mosta klenúceho sa asi jedenásť metrov nad mestskou diaľnicou A100, ktorú medzitým z oboch smerov uzavreli – skôr preto, aby ochránili vodičov, nie pomätenú ženu, ktorá stála asi na dĺžku autobusu odo mňa.

„Angelique?“ zakričal som hlasno jej meno. Vďaka krátkemu brífingu, ktorý sa konal v provizórnej centrále zásahovej jednotky, som vedel, že má tridsaťsedem rokov, bola dvakrát trestaná za pokus o únos dieťaťa a minimálne sedem z posledných desiatich rokov strávila v liečebnom ústave. Bohužiaľ, istý súcitný psychológ napísal pred štyrmi týždňami

posudok, v ktorom odporúčal, aby sa opätovne začlenila do spoločnosti.

Vrelá vďaka, pán kolega. Teraz si to vyžerieme my!

„Idem k vám trochu bližšie, ak nie ste proti,“ povedal som a zdvihol som ruky. Žena nereagovala. Opierala sa o hrdzavé zábradlie, ruky prekrížené na hrudi. Občas sa mierne predklonila, takže jej lakte prečnievali cez zábradlie.

Triasol som sa od napätia aj od zimy. Na december sa síce teploty pohybovali nezvyčajne vysoko nad bodom mrazu, no picitová teplota by sa pokojne vyrovnala tej v Jakutsku. Ešte tri minúty vonku vo vetre a omrznú mi uši.

„Haló, Angelique?“

Pod ťažkými čizmami mi zaškrípala štrka a žena po prvý raz otočila hlavu ku mne; veľmi pomaly, ako v spomalenom filme.

„Moje meno je Alexander Zorbach. Chcel by som sa s vami porozprávať.“

Pretože je to moja práca. Som vyjednávač.

„Nie je nádherné?“ spýtala sa rovnakým spevavým tónom, akým pred chvíľou spievala uspávanku.

Spi, dieťaťko, spi...

„Nie je moje dieťaťko nádherné-, nádherné?“

Prikývol som, aj keď som z tej diaľky sotva rozoznal, čo si vlastne tisne k útlemu hrudníku. Mohol to byť vankúš v tvare valca, poskladané prestieradlo alebo látková bábika.

Toľko šťastia nám však nebolo dopriate. Termokamera to potvrdila. Žena držala v náručí niečo živé, niečo teplé. Ešte som to nevidel, zato som to počul.

Šesťmesačné bábätko kričalo. Trochu vysilene, ale ešte kričalo.

To bola na dnes najlepšia správa.

Tá zlá bola, že dojča malo žiť už iba niekoľko minút.

A to aj vtedy, ak ho psychicky narušená žena nehodí z mosta.

Doparoma, Angelique. Tentoraz si si jednoznačne vybrala nesprávne dieťa.

„Ako sa ten drobček volá?“ pokúsil som sa znova nadviazať rozhovor.

Kvôli zbabranému potratu nemohla mať deti a to ju pripravilo o rozum. Už po tretí raz uniesla cudzie dieťa a vydávala ho za svoje. A po tretí raz ju objavili okoloidúci neďaleko nemocnice. Dnes trvalo iba polhodinu, kým si cyklokuriér všimol na moste bosú ženu s plačúcim dieťaťom v náručí.

„Ešte nemá meno,“ odpovedala Angelique. Proces vytesnenia u nej pokročil tak ďaleko, že v tej chvíli bola pevne presvedčená, že v náručí drží svoje vlastné dieťa. Vedel som, že nemá zmysel presvedčať ju o opaku. Určite by som za sedem minút nedokázal to, čo sa nepodarilo za sedem rokov intenzívnej terapie – no to som ani nemal v úmysle.

„Ako by sa vám páčilo meno Ján?“ navrhol som. Vzdialosť medzi nami sa zmenšila na necelých desať metrov.

„Ján?“ Jednou rukou odhrnula zavinovačku. Uľavilo sa mi, keď sa dieťa rozplakalo.

„Ján znie pekne,“ povedala Angelique zasnene. Ustúpila o krok dozadu, ďalej od zábradlia. „Ako šťastný Janko.“

„Áno,“ dal som jej za pravdu a opatrne som urobil ďalší krok vpred.

Deväť metrov.

„Alebo ako Janko z tej druhej rozprávky.“

Otočila sa ku mne a spýtavo sa na mňa pozrela. „Z akej druhej rozprávky?“

„No z tej o nymfe Ondine.“

Aby som bol presný, je to skôr germánska sága ako rozprávka, ale v danom okamihu na tom nezáležalo.

„Ondina?“ posmutnela. „Tú nepoznám.“

„Nie? Tak vám ju porozprávam. Je krásna.“

„O čo vám ide? Zbláznili ste sa?“ vykrikoval veliteľ zásahu do môjho pravého ucha, no nevšimol som si ho.

Osem metrov. Krok za krokom som sa k nej približoval.

„Ondina bola božská bytosť, vodná nymfa, zo všetkých najkrajšia. Zalúbila sa do rytiera Jána.“

„Počuješ, pokladík? Si rytier!“

Dieťa na to zareagovalo hlasným krikom.

Takže ešte dýcha. Vďakabohu.

„Rytier bol veľmi pekný, behali za ním všetky ženy,“ pokračoval som. „Žiaľ, zalúbil sa do inej a Ondinu opustil.“

Sedem metrov.

Počkal som, kým opäť nezačujem plač dieťaťa. „Ondinho otca, boha mora Poseidóna, to tak rozhnevalo, že Jána prekliat.“

„Kliatba?“ Angelique prestala dieťa kolísať.

„Áno. Od tej chvíle Ján nedokázal nevedome dýchať, musel sa na dýchanie sústrediť.“

Hlasno som nasal do pľúc studený vzduch a naraz som ho prudko vypustil. „Nádych. Výdych. Nádych. Výdych.“ Demonštratívne som nadvihoval hrudný kôš.

„Ak by sa len jeden jediný raz zabudol nadýchnuť, zomrel by.“

Šesť metrov.

„Ako sa tá rozprávka končí?“ spýtala sa Angelique nedôverčivo, keď som sa k nej priblížil na dĺžku osobného auta. Moja blízkosť jej zjavne prekážala menej ako zvrat, ktorý nastal v príbehu.

„Ján robil všetko pre to, aby nezaspal. Bojoval proti únave, no nakoniec sa mu zatvorili oči.“

„Zomrel?“ spýtala sa bezvýrazným hlasom. Z vyčerpanej tváre sa jej vytratila všetka radosť.

„Áno. V spánku zabudol dýchať a to preňho znamenalo smrť.“

V pravom uchu mi zapraskalo, veliteľ však ostal ticho. Na moste nebolo počuť nič okrem vzdialeného šumu premávky. Vysoko nad hlavami nám preletel krdeľ čiernych vtákov tiahnucich na východ.

„To nie je pekná rozprávka.“ Angelique sa zapotácala dopredu, dieťa mocne tisla k sebe a kolísala sa celým telom. „Nepáči sa mi.“